

קובצת התיאטרון של

רות קנר יוצאה לחקר

מה מגUIL אונשיים.

התוצאה: מחזאה די דוחה,

במובן החיווי של המלה

אי יכול רק לראות גזק ולברות, זה
הזהלה של... אי נגביות קפה, אי
עזה ודקוקה, היה לי בפת, סכת
ענברושטן, נסבך לי מחרוזת
הברוש ליטרין מבדת הברושת,
הברוש עזז כל ים אדרישתית
כל ים אדרישתית, נסבך, נסבך,
נסבך, נסבך, נסבך, נסבך, נסבך
הברוש עזז כל ים אדרישתית, נסבך...

רישום במאמר של סבתת התיאטרון רות קנתה מתחת להלונות
הסטודיו מלבלים עצי הדר. בתוך הסטודיו חווות השחקניות על פס'ו
שם מופיע יג' בספר וקרא, שמנחים את כהני העדר איך ומתי לער
איך וחללה, אל הקייזות אותו מהמת מיאום. הריח הנפלא מתערובת במלים
סחת, פרעת, ברחות, וחנות.

כבר ושהקניה הם בעצם עץ מלבלב. הבמאית, ילידת 55' וכלה
פישי לנדרו ורונגרלו לתיאטרון, למדה משח ובטוי באנבריסטיות
האל אכבר ונוי יירוק ויוצרת משנות ה-80. עם פרשנות כימיות מופתית
ל'אבל ויס' של ס. זודה, מתחיל העץ הקניי להטיל צל על התיאטראות
הטפסדריים, ולוות לאחד הגופים הפוריים והמדויקים בתיאטרון הישי
ואלי.sstודיו היא יושבת ומשכלת יחד עם שחקנית את ביטויי
ה@email. על דקויותיהם לכבר ההציג "גועל", שנפתחת בשאלת "מה מני
על אונך?". יותר נכון לשמש בקהליאה "מהפם מעיים" על ההציג הוא זה
להתיעזר. יותר נכון לומר להגיד שיש בה רגעים שבהם הפוך קטר של בלוי
ספילד מסוכן לمعايير.

העניין של בוגועל תחילה לפני שניים, כשהסתכלתי על כלבה קטנה
סrichtחה משוח והגiba בגועל", אמרת קנר. "האף של הכלבה המתוקה,
ההמודה, התכווץ ברטיעה אדירה. עם הדרימי החק הוה המשכתי לה"
תבונן בבני אדם, יותר ויותר ראייתי את העוצמה של הגועל. כמה הוא
סופה את עצמו, כמה הוא חרימשטי. כמה אימה יש בו. ▶

לא אומרים איז

גיית גינת | צילום: ינאי יჩיאל

על ארכוסה

כמוון לנשים, אבל זה פחות עניין אותנו. עניינה אותנו העוברת שהרירות מכתאת פחד מגבולות לא תחומים. יש לנו באנסטנסיקט צורך בגבולות ברורים מאוד, וכשאנחנו עוכרים מגועל פיזי לגועל מוסרי אנחנו משאלים את המנגנון הזה. "בביסים, גועל הוא מאנגנון מאור חיווי השטבע העניך לנו, והוא מרחק אוטנו מדברים מוחמים. הבעיה מתחילה עם הדסתאות של מנגןן הגור-ul, עם הרגע שבו הוא מפסיק להיות פונקציונלי, ומתייחס להיות מוסרי. קחי למשל את המשפט על חיל הים. הגוף נגעל פיזיולוגית מהعقب-רים, כי הם מוצבים על תל תקרה בביב שוללה להיוות מזוהמת ולכך מסוכנת, אבל מיד אחר כד הופך הגועל לערכתי. זה משפט ענק וואת תמצית הישראלית. כי אנחנו כנראה טיפחנו חברה שכיר להצטיין בחיל הים כדי להיות מסוגל ליגיעל. וברגע שאתה מחוץ לקונצנזוס שבו נגעים ומסוגלים להשמיד חיים מטנפות, ברגע שיש לך לב חומל וקשר עם המגעל, הקשר הזה מכשיל אותך בבחינות לחיל הים".

גרבי קודש

"אמא שלי לא הייתה נותנת לנו להיכנס הביתה להרוחן, וארהו שהו שוטפים את היהודים. הייתה לה קערה בהרוחן, ואחריו שהייתה נקי, היא הייתה בודקת אם זה מטופיק. בשזה לא הפסיק – שטי-פה חזרות עם אקונומיקה עד שזה היה יוצא טוב. והוא ממשרת את זה שווה נקי, שזה לבני".

"שערות. וואי, אני לא מסוגל לדאות בחור רה שיש לה שערות בידיהם, בביות השחווי וב-מוח לא ברגליים. זה דבר שאתה אומר – איך בחורה לא יכולה להחשיך בה קצת ומן להורייד את הדברים האלו, להיראות כמו אשא, שזה עם שיעיר ארוך ובלוי שערות עם שם ועם ריחות. וזה דבר אל"י-פֿרִיט. ואני גנדר הומוואים. אני תאמת אני לא מסוגל לשמעו ע homo, ובתח לא לחשב מה הם עושים בירח. זה דבר מאד מגעיל. גבר ונולד להיות עם אשא, להביא ילדים לעולם וברך להאה ממשיבה האנושות".

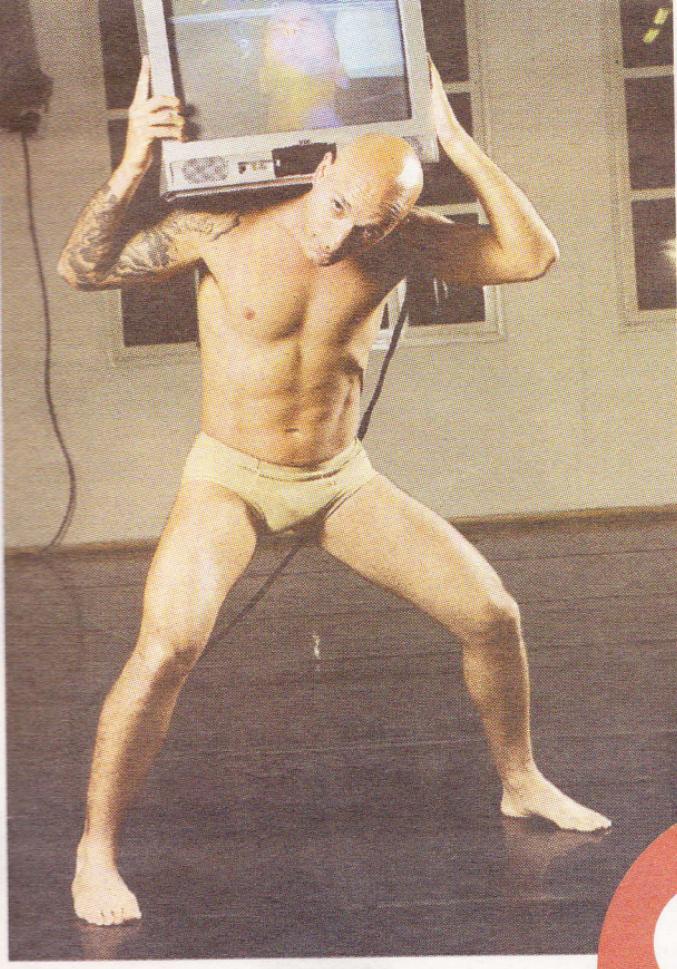
► "שאלת הגועל המשיכה להעסיק אותה. קראתי הרבה טקסטים, אבל בשלהם מסוים, בתרו' בנה של רגע, ידעתה שני רוצה לשמעו אנשים. מיולי 2006 התחלנו, חמיש השחקניות של' ואני, לראיינו עשרות בני אדם ברכבי הארץ, ושאלנו מיקרופון, צילמנו והרבה מהם בויריאו, ושאלנו אותם את השאלה האחת: 'מה מגועל אתה?'. ככל שהתרבו הראיות, ובקבוקותיהם הביצועים של השחקניות על פי הראיות, הבנתי שכני אדם 'מהרוחב' הם פילוסופים ואנתרופולוגים ומושיקאים. דרכם יכולנו לראות איך גועל כלפי דברים היוצרים יכול להציגו על תחושת בות' עצמתו, ועל איך גועל הופך למרכיב עקרוני בשיח המוסרי".

מה בחיפוש הזה עניין אותך במוחך? "עניין אוטו לשמעו מהו הגועל המצוי ולא דווקא האקסצנטרי. קחי למשל סיור משותף שעשינו בכיכר אודרעד ברוחבバイליק ברמת גן, שמנמו הגיעו הרבה הרבה דמיות להציגה. ישבי-נו שם שעות וריאנו עשוות בני אדם. חלקם ענו תשובות חפוות, חלקם סירבו לענות, אבל היו כאלה שנפתחו מאוד".

"אני וכורת שכשישנו שם, היהת תחושה שלא קורא שם דבר. למעשה, עברו הרבה ימים עד שהבנו אליה חומר מודרני יש לנו בידיהם. בנארם עם שיקית מהסoper בא מדבר, ורק אחרי כמה ימים את מבנה שהוא ניטבאוף כל כך חד מה אמר לו היהת גומלי ומה לא, איך הוא מתמורדר באופן לא מודע עם תחושת הבוז שמאימות עליון. בעצם, זה לפענה את הקשר המורכב ביותר בין המלים למה שמתחת המלים. ושם יש אוצרות אדרים".

מה החובל בגין גועלמצו לגועל אקסצנטרי? "דצתי להגיון מקום שמכיל את כולם, וلامצע זה הוא לחפש מה משותף לנו כיחידים. במידה רבה המרוואינים נגעים מצבי ביניהם. למשל, הם נתונים לדוגמאות של מאכלים. מישיה אמרה שהיא נגעלת מההיריות שכיכזה, אחד מההקרים של החלב. לאTELאט את מתחילה לראות שבני אדם נרתעים ממחומי ביןיהם, שהם לא נוול ולא מוצק, שמייצגים אישושם גובל מעומעם".

"כל התחום הזה של דברים ריריים קשור

למה לדעתך בהרבה מההרים שערכתן עיר
לה גועל מהחמורים ומערבים?
זה שוב קשור לבעית הגבול הלא בדור, כמו
וות מינית לא ברורה. כרבידים של הצעיר יש חרי
דה אדריה מגברי שמתעדכני בנשי. האשה שאינה
שטפה את הידיים שלה באקונומיקה וגרמה לה
لتחשות גועל פנימית איזומה, מביאה בהמשך
הראיון גועל מהמנקה הערבי. זה רוגמה נפלאה
لتיעול של תחשות בות פנימית החוצה; רהי אם
הבות נמצאת בתוכי, אני לא יכולה להתקיף את
עצמם, או התחשות חיבות למזויא להן מוצא אחר.
הטירוף לנקיון הוא דוגמה לכך שהסתמכות
של מגנוני הגועל מסוכנת בסופו של דבר
ליישורדות שלנו, כי מה זה אומר, עוד יותר לטפח
את הניקיון? להיות יותר טהור מטהורה ואולי
גם יותר בלונדרנית כי הבלונד הלבן משדר ני-
קיון? בסופו של דבר, זה ליבוי שמרחיק אותנו
מהצרכים האמתיים שלנו, יוצר צרכים מודומים
והופך בעצם לסוג של יהום.

"אגב, בעניין הערכבים, מהתgebות שקיבלנו
ושוב, לא ערכנו מרגם ענק - נדמה לי שמה
שמגעיל אותנו יותר הם הערכבים שבתוכנו. את
הפלסטינים אנחנו שונאים סתם - הם האויבים
שלנו, הם מסוכנים והם מחוץ לגבול. אבל הערבי
ביס הישראלים מעורדים בנו תgebות קשות יותר
של רחיה בגלל שהם קלרבנו, תוך התרבה".
**או הפלסטינים בשטחים ניצלו מגורל של מגי-
עלים?**

"התמודדות עם גועל היא עסק מורכב. אנחנו
נו באמת חשים רתיעה מול משה שלא לטבי
לנו. הרבה מהרמיותחוות על המשפט הזה, זה
לא נורמלי". כי אם הטבע הוא נכון, אז באמת כל
מה שלא לטבי ולא נורמלי, כמו שאמר לנו הספר
מרמת גן, חייב להיות מוקצה מהמת מיום. זו הת-
חושה האינטינקטיוית של האדם ברחוב, ברחוב
ביאליק. שווה לא נורמלי להיות לסבית או להיות
הומו, שנורמלי להיגעל מ'הומלסים שמזוחים
את עצםם. מצד שני, אם נכחיש את הגועל שלנו
מאדם שלא תחרץ כמה ימים או שבועות, אם לא
נזהה בקשר עם המגנון הזה, אין דרך לפתרון.
התשובה להבדל מדברים עמומיים

**מישמי אמרה
שהיא נגעלת
מהרידיות
שבביצה,
אחר מהקרום
של החלב.
לאט-לאט
את מתחילה
לראות שבני
אדם נרתעים
מחומרិ בינויים,
שהם לא נזול
ולא מוצח,
שמייצגים
איישהו גבול
מעומעם**

השאלה 'מה מגעל אחר' היא חוודנית בצורה בלתי רגילה.

► תהיה קיימת תמיד ברמה אינטינקטיבית, אבל אני כמובן מאמין שאפשר להנתק. תחשבי על ריח של גרבאים מתונפים. אחת הנשים שראויינה הכריזה שריח הגרבאים של זהומי לבנון לא מגעיל אותה, כי שם במלחמה ולכון לא יכולם לככש אותם. פתאות הסירוחן תלוי בעדר שהוענק לחיילים, שהם עכשוויו שליחים של הקהילה במלון. האם הקורש לבנון ולכון לא מגעילים. ממש כמו שהיא פרצה את הגבולות, אני מאמין שהוא נאור יכול לעשות את המעבר. הגוף גגעל מה ריח, אבל אני לא חיה להיענות אך ורק לתגובה האינטינקטיבית של הגוף".

למה אין בהזנה אף דמות של "אדם נאור"? "קודם כל, האדם הממוצע עניין אותו יותר מאשר שיש לו מודעות. ברוחב ממוצע בעיר מומוצעת חיפשנו את האדם המצוי שישקוף אמצע ולא קצה. המצוי הזה, אגב, הוא גם הגדרה בחוק ביחס למגעל. 'האדם הסביר' הוא יישות שאם מתעדורים בה דמייה ותיעוב כלפי משה, התגנבה שלא היא זו שנלקחת בחשבון בפסיקה. אבל אני חיבת לצ'יין כאן שטבי חברי המשכילים, שנורא מגנים על זכויות של מיעוטים מסוימים, מנבלים בנסיבות את הפה על מי שהם מגדירים, למשל, 'דסום מסרחים'.

"וישנה 'הנארות' כפי שישם אותה בישיבת בה על הספר בסלון. תחשבי על הכהן; אחרי שהקaza את המואסם, מישחו היה בא לאוזר הגובל בין העולם הארץ לעולם החולה ומניח שם אוכל. היום, לעומת זאת, התפתח شيء של פוליטיקלי קורקסט, שבו לכוארה המוקצים מוכלים, אבל לא ברור אם מאכילים אותם.

"השלב שבו אני מטפלת בהזגה הוא בסיסי יותר. אני מאמין שכוחות הבוטה יכולים להפוך לכוחות פוריים ברגע שמיכלים אותם. תחשבי על 'זונות החסר', של אייסקסולוג; הוא מספר על אלות שמקשות להתנקם באורטסטם בגל שרצח את

המורה, למשל, לא רצחה לחשוך את תחושת הבזות האמתית שלה, ולכן היא תתחיל עם מה שמקובל, כמו ג'וקים. אחרי הרבה זמן פתאום מתפרץ הזעם על התלמידים המשפילים

שגבששות עזחותנים נאטו טפס גאלל שדו אן אמו. אלות הנקס אמנים מגעילות – הן נטפות זיין בה, רירות – אבל הן גם תוכעות צדק, בסוף המהזה עורכת אתנה משפט ואוסרת על האלוות להרוג את אודסטס, אבל מזוודה לחת להן מקום בעיר. תשח' כי, תביעת הנקס של האלוות מהדרת גם בקריהה 'מוות לערבים', אבל לא מקצים אותן אל מחוץ לעי. וברגע שהאלות חיות בתוך העיר, הן הופכות לכוכ פורה. מלאות נקס הנו הופכות לנוטות חסר. "כל הדחקה של המגעל היא מסוכנת. ממש שנים המוסלים הם 'המגעל' של אירופה, ממש דבר שמנסים להקצות אותו בסופו של דבר קם עליינו להרגנו. וכשאנחנו מטפחים את הסלידות ה'אללה, ואמרם זה לא זה לא וזה ונחאים מצרי' מזמנים יותר, בסופו של דבר נימיך".

ארוחה עירומה

"את נכנסת לבייה. יושבים שם תלמידים רעוי לב, זה מאד דוחה. תלמיד שמתחכף אליו או שפוגע בו לעיני כל הביתה. מישחו שפוגע בכבודיו, ברגשותיו, אני הופכת אותו לאילנד. לאו. לא קיים בשבייל. לא מסתבלת עליו, עד שניפורד. ההיעלמות שלהם בסוף היא טוטלית, מוחלטת. מהבחינה הזאת שأت לא תפגשי אותו יותר לעולם, פשוט לעולם".

מהמונולוגים בהציגה עולה שגוקים הם רק ביטוי לתחושת בוזת עמוקה יותר.
"నכון. השאללה מה מגעיל אוטר? היא חור- רנית בצורה בלתי רגילה. הרבה פעמים עלילים דברים והמשיבים ינסו להסום אותם. המורה, למשל, לא רצתה לחשוף את תחושת הבזות האמיתית שלה, ולכן, כמו כל המשיבים האחרים, היא תתחיל עם מה שמקובל, כמו ג'וקים, עכבי רים, חול, שערות על הרצפה. היא אומרת כל מיני דברים, אבל כל מה שאתה רואה עליה הוא את מה שהוא לא רוצה להציג. אחרי הרבה מאוד זמן,

בשאלה קודחת וקודחת, פתאום מתפרק הזעם על התלמידים המשפילים. שם היא מרגישה בזיהה, בין בני הנוצר האזרדים האלה, אבל היא חייבת להישאר בעבודה הזאת וכל הזמן לחוות את תחושת השפה. התפוצצות באה מול המצלמה אחרי מאבק מאד ארוך עם עצמה".

באיזו מידה שיתפו המרויאינים פעולה?

"זה היה כמו קסם. התעקשתי שתישאל השאלת האחת ואז המרויאין מתחילה להתפתל. איכשהו המצלמה, והשאלה שבאה אתה, גרמה לנשאלים להרגיש בשםיהם במעמד של עד. לאט-לאט הם נכנסו לתהליך, הלוו אל עצם פנימה. וברגע שהבינו שאין שאלה נוספת נספה הם המשיכו לחפור יותר ויוטר עמוק".

עם מה נדרשו השחקניות להתמודד בתהליך העבודה?

"היו התמודדיות פיזיות. בחזרה הראשונה שלנו, בלי שהשחקניות ידעו بما מדובר, חילקו תי לכל אחת מהן קופסאות קטנות עם דברים מגעילים. אני זכרת שבין היתר היו שם חיה קטנה מטה, שיער אדם... וביקשתי שיוכנסו את הידים לקופסה וימששו. בפגש אחר סיון וינשטיין המעצבת ערכה לנו שולחן. היא פרשה עליו מפה לבנה והניחה עליו גוש בשר מקולקל, קופסה עם תולעים, מזון לכלבים שצף ברוטב גושי. והיו גם התמודדיות יותר מורכבות, שבהן ביקשתי מהשחקניות שיתיחסו למושג בזות באופן אישי. הרבה מהתgebות היו מתחממות בהתחלה. אחר כך הן הפכו לקשוט מאוד".

"האתגר הגורל של השחקניות היה להמיר את המפגש עם המרויאינים לעבודת תיאטרון. לבארה יש פה חומר תיעודי, אבל ניסינו לעשות משחו קצר יותר מורכב שכור השחקנית נמי" צאת בדיאלוג מתמיד בינה לדמות, בלי להשקיף אליה מבחוץ. בעניין זהה אני שוב ושוב חוזרת ל'אריפוס המלך' של סופוקליס: יש איזשהו זיהום בעיר, איזושהי מגיפה. מישחו הולך לבירד מהו מקור המגיפה, ובדרך מגליה שהוא עצמו המקור שלה. באותה מידה גם אנחנו, הקבוצה שלי ואני, לא שמים את עצמנו מחוץ לעניין. בבדיקה למען הקהילה אנחנו מגלים מהו המשא ומtan האישי שלנו עם הגועל. אנחנו מרים לו להפתיע גם אותנו".

מה קרה בעבר

"אל תפתח את העיניים. אל תפתחת. אל תתרגש. הם לא עושים כלום. הם סתם הוליכים עלייך. לא להשתגע. לא להשתגע. לא להשתגע".

השחקן היחיד שלא הוזמן לארוחת התולעים של קנר הוא רונן בבלוקי, שמתחשבו בהצגה עם אירוע תולעי מסווג אחר. בבלוקי הוא שחקן קבוע בקבוצת, וב"גועל" הוא נotonin הופעת אורח קצרה, שבה הוא חוצה את הבמה עם טלוויזיה על הגב. בטלוויזיה משודר קטע מתוכנית הריאלית "רצים לדירה", שבו נראה בן זוגו של בבלוקי, רמי פולצ'ק, שכוב בארון זכוכית נעול ובו, לצד עכברים, משוטטים עשרות פרוקי רגליים וחסרי חוליות. כדי לקבל את הקוד למשימה הבאה נדרש רונן, שהיה כבול באזיקים, להגיע למפתחות הארון ולשחרר את רמי. המפתחות הוחבאו בתוך שתי קערות: אחת, כמו יצרתי, הגנו ג'וקים וציצרים. בשנייה דמו והסריחו איברים פנימיים של חיות גדולות בהרבה. בסוף התוכנית זכו השניים בדירה.

את הרגע הזה, רגע הבזות של בבלוקי, ביקשה קנר שיביא למשא ומתן ב"גועל". "הדים מומים שאתם עבדתי היי צלב על הגב, הרקולס והעולם, סייפוס והאבן", הוא אומר. "הمسע הזה של רמי ושלוי כל הזמן מרצד, כל הזמן חי בתוך הטלוויזיה, והניסיונות לשנות אותו קורה כאן ועכשו, והמלים שנאמרו אז נאמרות מחדש, אולי בניסיון לתקן".

למה הכנסת את עצמן לסייעו אציה המגעה זהות?

"רצים לדירה" הגיעה בתקופה שהרגשתי שהكريירה שלי כשחקו תקועה. אמרתי לעצמי שכואן תבוא הפריצה ושיכנעתי את רמי להצטוף. אני זכר שבחתלה התייחסנו למשימות בצד שמורטיוית, אבל אז הגיע שלב שבו כמעט העיפו אותנו ועברנו תפנית. פתאום הייתה האימה הזאת שאתה עלול לחדר, וברגע זהה מוציאים את הש-

רירים. ואז הגיעה משימת הג'וקים והעכברים.

"היא צולמה לקרأت סוף התוכנית, אחרי שבר עברנו המון. בשלב זה אתה כבר מאבד את עצמן לגמרי, נסחף ונסחף, מפסיק לחשוב והופך לסוג של חייה. אני זכר שארון הג'וקים דוקא לא הguiיל אותו במירוח. אבל כשרמי יצא מtower הקבר היה חשבתי שהוא משתגן. הרגשתי שהחצית גבול. הוא יצא בצעקות איום, והכל מצולם ומשודר, וזה רגע כל כך אינטימי שאסור לצלם אותו כמו שאסור לצלם אבלים בהלוויות. הרגשתי שזאת הייתה הוניה של הקשר שלי ושל בן הזוג שלי".

מה היה הבני מגUIL – הג'וקים? הkrbat האהוב?
הhiphopot?

"גם וגם. והיה עוד דבר, בתוך המכל הזה היו כל מיני עכברים קטנים ונחמדים. הבזות הייתה בחושה של ניצול בעלי חיים חלשים אד וرك לשם פרס. בעצם, היו שם כמה מרכיבים שהצטלו-בו אחד עם השני: בעלי חיים עברו התעללות מול מצלמות, המצלמות פלשו לי לתחתונים, והסכי-מתי שיפלו לי לתחתונים בשבייל לקבל פרס. היה שם בסוף איזה עכבר שרמי דרך עליו בטעות. את יודעת, אתה קם ומתרגע ואתה לא שם לב".

מה קרה לעכבר הזה?

"לקח אותו לבית החולים והוא בריא ושלם. ברור שהוא מת. אני זכר את התמונה הזאת. המיעים שלו היו שפוכים. וזה מגוחך, לח-שוב שבזמן משחק העכבר הזה הפך לאויב הכי גדול שלי. אפשר לחשב שהעכבר הזה איים על רמי. הרי אנחנו, ההפקה ואני, איימנו על רמי. אנחנו הקרבעו אותו. אני רואה את התמונה הזאת פתאום והיא מאוד עצובה. אני לא מבין למה את צוחקת".

כיו גם הדימויים שהזורים בהצגה הם של עבי
ברים וגזקים.
"והומואים".

מה אתה מרגיש לגבי העובדה שגועל
מהומואים צוין ברבות מהתשבות של המי-
רואינים?

"אני מנסה להיות מי שאני בלי לפחד. להיות
עם ההומואות שלי בחוץ. כי הדברים האלה שא-
נשים אומרים מחלחלים אליו כל הזמן. כשהמשהו
צוחק לך על הקורת זה לא באמת מרגש, אבל
בשהמהות שלך מגעילה מישהו - זה כבר קשה
מאוד. זו תחושה מאוד מבהה. במיוחד כשהמדובר
באנשים שאתה אוהב ואהבים אותך.

"הנה, לאחרונה מישה מהמשפחה סיפרה
לי שהבן הקטן שלה ישן עם בובה והוא פוחתת
שהוא הפהך להומו. נורא כעשתי. היא התנצלה
ואמרה: 'לא שזה רע, אני פשוט פוחתת שהיא לו
קשה בחיים'. ופתאום אני מוצא את עצמי מהנהן
בהסכם. אז אני תופס את עצמי וקולט שאסור
לי להנהן. אסור לי להסכים. את מבינה? המאי-
בק ליצאת מהארון אף פעם לא נגמר. תמיד אתה
מוציא אותה מקום אצלך שבו אתה עדיין בארון. אז
אסור לוותר. אני חושב שאתה עושה את זה גם בה-
צגה. זה סוג של הצהרה: אם הגזוקים לא מגיעלים
אתכם והעכברים לא מגיעלים אתכם, אולי זה
★ גUIL אתכם. ואם זה יגעיל, אז תיחנקו".

musaf@haaretz.co.il

* המושג "בוזות", שטבעה הפילוסופית ז'וליה קרייסטבה
وترוגם כך מהמקור הצרפתי, abjection, מצביע על
מה שהורחק מן הגוף, הוצאה ממנו כהפרשה והפרק ל"آخر".
קרייסטבה שואלת את המונח מהתחום הפיזיולוגי, ומ夷ימת
אותו בקריאות פמיניסטיות, פסיכולוגיות ופוליטיות.